

Kilencszáznegyvennégyben házasodtam

*Kilencszáznegyvennégyben házasodtam, —
de nem azért, hogy legyen otthonom,
vagy várjon minden este szeretet,
nem puha fészket ölelő karokban,
nem gyönyörűség villanyáramát
reméltem, hiszen ki tudta, a holnap
az üldözötteknek milyen halált hoz.
En bevallom, csak azért házasodtam:
kit szerettem, annak könnyebb legyen,
védelmet adják legalább nevemmel.
A lágerből kiszöktem esküvőre,
s az anyakönyvvezetőtől siettem
vissza keserves rabságba, robotba.
Alig csókoltam meg asszonyom arcát,
ő meg csak nézett könnyesen utánam,
s míg tavaszi esőre gyülekeztek
kis fellegek az égen, — állt magában.
Oly asszonynevű gyenge szűzleány,
rád gondoltam én szalmás priccsemen.
Almatlanul hevérttem éjtszakánkint,
s a kedves, mint az álmok temploma,
az ébrenlétnék ablakán benézett.
A szerelem a halál küszöbére
is győztesen lép, ezt én megtanultam.
Oly erőt ad, mely átröpít a gáton,
lángon s viharon át is célhoz ér.
Tűz zuhogott s vinnyogott a föld,
az égen fiók-napok tündököltek,
mikor titokban hozzá eljutottam,
szűz asszonyom ágyába befeküdtem, —
így lett enyém az igaz szerelem
e vérben, kínban vergődő világban.*

SIMAI MIHÁLY

Arat a család

*Facsaró víz a szennyes ing a testen,
egyszerre dől meg ember és kalász,
szalagot tép a súrló suhanás.
— Kaszál a férfi szép, nyugodt ütemben...*

*A kisgyerek a kötelet csinálja,
az asszony vaskos kévéket ölel...
Mint mikor senki távol és közel,
úgy arat üten Jancsó Pál s családja.*

*— Mégis, amint fenésre meg-megáll,
gyors tekintetét titkon odalopja
a már „közösben”, másképp aratókra,*

*s hogy jobb lett volna, érzi, tudja már...
Megfordul aztán, s színközömbösen
tovább tűnődik, hümmög és köhent...*